

настільна
ГРА

БОНУС

ЗАХОДИМІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
МЕБЕ

Т А М , Д Е М И Н Е Б У В ...
Вануск 7 (62)

Маврикій

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

-Бобошко, як ти міг так себе поводити? – обурено сказала Марійка, відчиняючи вхідні двері та впускаючи всередину великого чорного ньюфаундленда. Було незвично чути, як дівчинка сварить свого улюбленця, тому тато з Михайликом вийшли в передпокій, щоб дізнатися, яка причина такої реакції.

Марійка була дуже схвильована, але Бобошка зовсім не виглядав винуватим. Він спокійно дивився на господиню і навіть кілька разів позіхнув. Потім пес підійшов до тата й сів біля його ніг.

– Здається, він просить у мене захисту, – розвів руками тато. – Давайте підемо до кімнати, і ти, Марійко, розкажеш, що сталося.

Сівши на диван, тато обійняв доньку й ніжно погла-

Гав-гав!

Тяв-тяв!

див її по голові. Марійка любила такі моменти, вони завжди допомагали їй заспокоїтися.

До дівчинки швидко повернувся хороший настрій, тому, коли пес підійшов, вона ласково погладила його по кудлатій чорній голові та спокійно почала розповідати.

«Ми з Марійкою, донькою тітки Олі, гуляли в парку: я з Бобошкою, а Марійка з Тобіо – сенбернаром, якого тітка Оля лікує у своїй клініці. Він дуже добрий і відразу подружився з Бобошкою. Під час прогулянки, спостерігаючи, як два великих кудлатих собаки гордо й неквапливо йдуть алеєю, люди усміхалися.

Коли ми сіли на лавку, наші собаки вирішили оглянути дальні кущі. Якийсь час ми розмовляли, а потім на нашу лавку сів чоловік, котрий тримав на руках щеня спанієля. Воно було таке гарне, товстеньке, золотаво-руде. Чоловік розповів, що в нього вдома є ще одне таке щеня і він не знає, що з ним робити. Нам стало шкода песиків, і Марійка сказала, що її мама забере цуценят у клініку. Чоловік дуже зрадів і сказав, що ми можемо піти й забрати їх просто зараз!

Ми погодилися і встали, щоб покликати Тобіо й Бобошку, але вони прибігли самі. І, ви не повірите, наш вихований Бобошка став перед нами й почав гарчати й наближатися до того чоловіка.

До нього приєднався і Тобіо. Я жодного разу не бачила, щоби Бобошка так себе поводив, і розгубилася, а чоловік злякався й утік.

Та ще й цуценя забув на

лавці, тому Марійці довелося його забрати. Усю дорогу додому ми виховували Тобію й Бобошку, а їм байдуже. Здається, вони навіть пишаться собою! Правда, Бобошко?»

Марійка знову погладила собаку, а тато раптом встав і почав ходити по кімнаті.

– Це не Тобію й Бобошку, а тебе з Марійкою треба виховувати, – нарешті сказав він. – А ось собаки – молодці! Ньюфаундленди й сенбернари інтуїтивно відчувають небезпеку і захищають своїх господарів. Марійко, не можна ж бути такою довірливою! Ми ж не раз говорили тобі, що з незнайомими людьми треба бути обережною і в жодному разі нікуди з ними не йти.

– Ти думаєш, чоловік хотів зробити щось погане? – злякалася Марійка. – Але ж він так піклувався про тих цуценят!

– Марійко, якби він піклувався, то не покинув би одного з них на лавці, розумієш? – тато сів, обійняв доньку, яка заплакала, і міцно-міцно притиснув її до себе, а великий чорний собака підійшов і ліг поруч з господарями. Він знав, що все зробив правильно.

Увечері, коли повернулася мама і в гості прийшли Яша з Тишкою, а потім і Марійка з Тобію, усі знову обговорювали цю історію. Обидві Марійки сиділи, обійнявшись зі своїми чотириногими улюбленцями й тихенько шепотіли їм на вушко, які вони розумні та сміливі, а дядя Володя знову нагадав усім Вартовим:

– Довіряти можна й треба тільки тим, кого ви добре знаєте, а з незнайомими людьми потрібно бути обережними. Запам'ятайте це добре, адже через два тижні

Щоб відкрити таємниці Дружболандії і стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ – прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни – Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА – це Біблія, у якій зберігаються головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ – це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ – люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

ви з дядьком Петром їдете на острів Маврикій. Це незнайоме місце, там чужі люди. І Бобошки не буде поруч!

Вартові пообіцяли поводити себе правильно і радісно перезирнулися:

ПРИГОДИ
У ПОШУКАХ ГОЛОВНОГО
тривають!

МАВРИКІЙ

Республіка Маврикій – це острів Маврикій, ще декілька островів і архіпелаг. Усі вони вважаються частиною Африки. У минулому острів Маврикій був вулканічним, але зараз усі вулкани згасли.

ЦУКРОВИЙ МАВРИКІЙ

До того як перші португальські моряки потрапили на Маврикій, острів укривали густі тропічні ліси. На ньому росло багато величезних тикових дерев і дерев з червоною деревиною. Сьогодні таких лісів залишилося мало, в основному в горах і національних парках. На решті території росте «цукровий ліс» – густі зарості цукрової тростини, які зайняли долини й передгір'я. Часто їх висаджують колами, тому що для поливу використовують кругові зрошувальні системи.

ФЛІК-АН-ФЛАК

Улюблене місце всіх дайверів, адже тут під водою величезна кількість таємничих печер і затонулих кораблів.

ПІДВОДНІ ПРОГУЛЯНКИ

Щоб побачити підводний світ острова, можна просто пірнути: у чистій прозорій воді добре видно корали й маленьких рибок. Однак якщо надягнути на голову спеціальний шолом, у який подається повітря для дихання, і водолазний костюм зі спеціальним поясом, то можна гуляти по дну, як по парку, або покататися на підводному саб-скутері. Можна потрапити і на ще більшу глибину, але для цього потрібно купити квиток на спеціальний підводний човен.

САЛАТ МІЛЬЙОНЕРА

«Салат мільйонера» – найвідоміший на острові. До його складу входять шматочки серцевини пальми.

Стиглою вважається серцевина дерева, якому 5-7 років.

ДОВІРЛИВИЙ ДОДО

Коли першовідкривачі ступили на Маврикій, птахи і тварини їх зовсім не боялися. На жаль, деяким із них така довірливість заподіяла шкоду: безневинний нелітаючий птах додо, що жив тільки на цьому острові, зник. Кажуть, його намагалися вивезти до Європи, але як тільки Маврикій зникав за горизонтом, птахи починали сумувати і відмовлялися від їжі й води. Шкода, що люди не зберегли додо. На острові залишилися тільки малюнки з їхнім зображенням. Рожевому голубу пощастило більше: коли птах був уже на межі зникнення, люди вжили заходів і змогли врятувати цей вид.

Птах
ДоДо

Рожевий
Голуб

ВУЛИЧНА ЇЖА

Їжа у вуличних продавців різноманітна: свіже кокосове молоко, ананаси, різні фрукти, часто посипані чилійським перцем і цукром, індійські коржі з маринованими огірками й китайська смажена локшина. Незвичайні смаки!

Літери ти
називай,
Що на Маврикій -
вгадай!

Республіка МАВРИКІЙ

ВІД А ДО Я

Ананаси сорту «Вікторія», які тут ростуть, – невеликі, але дуже ароматні й солодкі.

Білімбі – огіркове дерево. Його плоди кисліші, ніж лимон, тому їх спочатку вимочують у солоній воді, а потім варять із цукром.

Ваніль також вирощують тут, на острові, та додають у всі страви: у м'ясні й овочеві, напої та десерти.

Голубий Маврикій – одна з найрідкісніших і найдорожчих марок у світі. Мрія будь-якого філателя!

Гав ловити на півдні острова не можна. Адже тут немає рифів, тому біля південних берегів океан – бурхливий і не пристосований для купання. Проте чути його здалека.

Дім-сум – парові пельмені з різними начинками й обов'язково з перцем чилі.

Еврика» – таку назву має ця вілла. У ній 14 кімнат і 109 дверей. Уявляєш, якій гуркіт буде, якщо влаштувати там гру в «Квач»?!

Єна Маврикійі кратери згаслих вулканів. Найбільший із них – Тру-о-Серф. Про вулканічну діяльність на острові нагадує гейзер в ущелині Ле-Суфлер.

Ж

ивуть на Маврикії майстри, які виготовляють точні моделі кораблів за справжніми старовинними кресленнями.

З

аповідник добрих левів у парку Касела. Тут за левами можна не тільки спостерігати, але й гуляти поруч з ними, звичайно, у супроводі працівника парку.

І

ндійське свято Холі – дуже яскраве, адже в цей день усі оббризкують один одного підфарбованою водою та посипають яскравими порошками.

і

хати на Маврикій не страшно, адже отруйних змій і комах тут немає. І це чудово!

й

одовану сіль раніше виготовляли з морської води, заливаючи її в базальтові басейни. Далі роботу виконувало палюче сонце, випаровуючи з води всю вологу.

«І

р-ир-ир», – чути вночі. Це вилетіли на полювання летючі лисиці – крилани, які харчуються фруктами й комахами.

К

айтбординг – катання на дошках по океану за допомогою повітряного змія. Планка в руках – це і кермо, і газ, і гальмо водного «наїзника».

Л

ілія Вікторія регія – окраса парку Памплемус. Її квітка розпускається лише на один день, біла зранку, до вечора вона стає фіолетовою.

Продовження на с. 8, 9.

Початок на с. 6, 7.

М

марлін блакитний – сильний, розумний і вправний суперник для будь-якого рибак. Зловити його на гачок – ще не означає витягнути. Часто в сутичці перемагає риба, адже вага «середнього» марліна – 50-150 кг!

Н

оні – фрукт, схожий на шовковицю, але з різким і неприємним запахом. Однак його все-таки їдять із сіллю або варять, а насіння обсмажують.

П

лачливою скелею називають скелю Грі-Грі на півдні острова. Поруч немає рифу, який захищав би берег від хвиль, тому вони постійно б'ють ся об нього. А краплі, що злітають угору, стікають по скелі, немов сльози по обличчю.

Р

одрігес – сусідній острів Маврикія. Це чудове місце для любителів шнорклінга – плавання під водою з маскою і трубкою. Головне – правильно рухати ногами, щоб не розполохати риб.

С

егвей для сафари в заповіднику – це просто, зручно, швидко, та й тварини не лякаються.

Т

рохеція бутоніана – національна квітка Республіки Маврикій.

О

зеро Гран-Бассен розташувалося просто в жерлі згаслого вулкана.

Ущелина Чорної ріки – великий національний парк, де височіють гори, шумлять ліси, дзюркотять водоспади, росте папороть розміром з дерево і рожеві голуби їдять із годівничок.

Ш

амарель – семиколірна земля. Пагорб ніби складений із різнокольорових хвиль. Коли дме сильний вітер, пісок перемішується, але варто йому стихнути, як піщинки знову повертаються на місце, кожна у свій шар. Поки ще ніхто не зміг пояснити це явище.

Ф

уді – пташка, схожа на горобця, але тільки не сірого, а червоногарячого.

Ч

атні – індійський соус із фруктів і спецій. На Маврикії його готують із кокоса.

Х

лібне дерево. М'якоть його плодів варять, запікають і сушать. Після смаження плоди за смаком нагадують смажену картоплю, а зроблені з них сухарі не псуються декілька років.

Щ

ілина в океані, куди падають потоки води. Таким здається це місце зверху. Та насправді потужна течія рухає часточки мулу й піску так, що вони змінюють колір води, і місце стає схожим на підводний водоспад.

Ю

наки та дівчата можуть навчатися в Маврикійському університеті, який заснували в столиці 1965 року.

Ц

иклони захоплюють Маврикії із січня до березня. Вони супроводжуються штормом, сильним вітром і зливами.

Я

кщо хочеться пригод, то варто вирушити до Канатного парку. Висячі мости, канатні й сіткові переправи натягнуті просто серед джунглів!

Як спокійно
жити в світі?
Людам вірити
чи ні?

Розповідь ця
допоможе знай-
ти відповідь
тобі.

У гущавині лісу, у нірці під величезним дубом, жили два брати-зайченята: Довіряйко і Буркотун. Такі дивні імена їм дав сусід – старий ведмідь Семен, якого в лісі всі поважали і називали тільки на ім'я та по батькові – Семен Потапович. А зайченята зверталися до нього просто: Потапович. Брати рано залишилися без батьків, і ведмідь, як міг, піклувався про них, захищав і навчав розуму.

Довіряйко був добрим, лагідним і дуже довірливим зайченятком. Оскільки він був чесним і дружелюбним, то йому і на думку не спадало, що хтось захоче

його обманути. Через це Довіряйко часто потрапляв у неприємні й навіть небезпечні історії. Добре, що допитлива сорока Наталя завжди вчасно дізнавалася про це і встигала попередити Семена Потаповича. Інакше невідомо, чим би всі ці історії закінчилися.

Якось Довіряйко повірив вовкові із сусіднього лісу, коли той покликав його на день народження й показав довідку про те, що став вегетаріанцем. Стурбований ведмідь ледве встиг догнати їх на околиці лісу. Вовк, побачивши Потаповича, одразу втік і навіть свою довідку кинув. Усю дорогу додому ведмідь нагадував зайченяті, що не можна довіряти незнайомцям, а Буркотун потім цілий тиждень буркотів, що така довірливість до добра не приведе.

Сам Буркотун був дуже обережним зайченям. Єдиними, кого він любив, були його брат і Потапович. Однак навіть братові він не дуже довіряв, тому що вважав його досить легковажним, а до інших звірів Буркотун ставився з великою підозрою.

– Не їж цю моркву, – казав він Довіряйку. – Чому б це сусідці бути такою доброю? Напевно, морква зіпсувалася, а викинути шкода. Не їж, живіт болітиме.

Звичайно, Довіряйко не слухав брата і з задоволенням хрустів солодким смаколиком, а Буркотун все одно боявся навіть доторкнутися до нього. Не дивно, що друзів у Буркотуна не було. Усі, хто з ним спілкувався, були друзями Довіряйка.

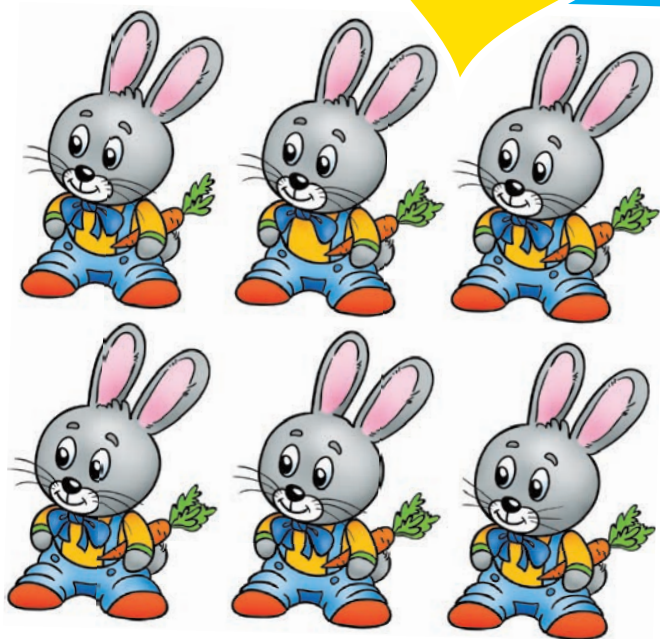
Одного дня друзі гуляли біля річки й побачили на протилежному березі величезну яблуню зі стиглими плодами.

– От би скуштувати цих яблук! – загорівся ідеєю Довіряйко. – Треба знайти мілке місце й перепливати.

– Тут є брід, – промовив хтось, і брати, обернувшись, побачили Степанка, Афанасія і Єгора – трьох їжаченят, з якими дружив Довіряйко.

– Звідки ви це знаєте? – засумнівався Буркотун. – Невже самі вже переходили на той берег?

Кожне зайченя чимось відрізняється від інших. Знайди, чим саме.

– Ні, але ми бачили, що навіть качкам вода тут завжди по груди! – упевнено сказали їжаченята.

– Тоді біжімо! – вирішив Довіряйко й разом з їжаченятами кинувся у воду.

Насправді саме в цьому місці дно річки різко опускалося вниз, і плавці-невдахи почали тонути. Добре, що в цей момент з лісу вийшов лось Матвій. Побачивши малюків, які тонули, він швидко зайшов у воду і по черзі витягнув їх на берег. Розпитавши про все, він голосно засміявся:

– Чому ж ви не подумали, що качкам вода завжди по груди, адже вони плавають і на глибині, і в мілких місцях? Добре, сідайте до мене на спину, я знаю, де тут брід, і перенесу вас до яблуні. Заодно і сам поласую.

– Ні, – відмовився Буркотун. – А раптом ви спіткнетеся чи послизнетеся. Краще я піду додому, не треба мені ті яблука. І навіть не вмовляйте мене!

Звичайно, одне яблукко Довіряйко все-таки приніс своєму братові. Увечері зайченята все розповіли Потаповичу, хоч він і так уже про все дізнався від сороки Наталі. Слухаючи братів, ведмідь тільки хитав головою та розводив лапами:

– Що ж мені з вами робити? Один довіряє всім підряд, а інший усіх підозрює. Час вам навчитися розуміти, кому можна і треба довіряти, а кому – ні!

А як ви вважаєте, діти, кому можна довіряти?

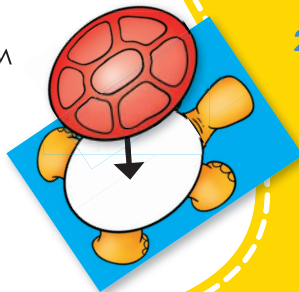
НЕУВАЖНІ ЧЕРЕПАШКИ

Для 2-4
гравців

ПІДГОТОВКА ДО ГРИ

1. Заламінуй скотчем черепашок, панцирі й картки, а потім акуратно виріж їх.
2. Розклади картки на столі зображенням донизу.
3. Поклади малюнки з черепашками на стіл і накрій кожну панциром будь-якого кольору.
4. Визначте послідовність ходів.

Неуважні черепашки
Носять панцир, бідолашки.
Дуже часто їх міняють,
А який де – забувають.
Щоб у цьому розібратись,
Треба дуже постаратись.

12

ВАМ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- 3 малюнки з черепашками і 3 малюнки з панцирами;
- 27 карток (див. бонус).

ХІД ГРИ

1. Під час свого ходу гравець бере одну з карток, які лежать на столі, і перевертає її малюнком догори.
2. Якщо на столі є черепашка з такою самою комбінацією кольорів, як на картці, то гравець забирає цю картку собі.
3. Якщо на картці інша комбінація кольорів, то гравець перевертає картку малюнком донизу і кладе її на стіл.
4. Незалежно від того, чи взяв гравець картку собі або повернув її на стіл, він має змінити панцирі у 2 чи 3 черепашок. Тільки після цього хід переходить до іншого гравця.

Головне в цій грі – намагатися запам'ятати, де яка черепашка лежить, щоб під час свого ходу відкрити потрібну картку.

ЗАВЕРШЕННЯ ГРИ

- Гра завершується, коли один із гравців зібрав:
- ✓ 6 карток, якщо в грі брали участь 2 гравці;
 - ✓ 5 карток, якщо в грі брали участь 3 гравці;
 - ✓ 4 картки, якщо в грі брали участь 4 гравці.
- Цей гравець і стає переможцем!

Уважно дотримуючись цієї схеми, ти зможеш намалювати папугу. Не тисни сильно на олівець, щоб твій малюнок був охайним.

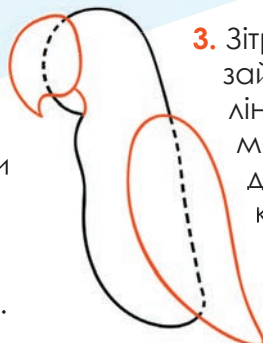
Малюємо ПАПУГУ

1. Наміть олівцем голову й тулуб папуги.

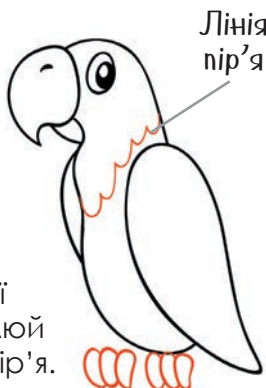
2. Зітри зайві лінії. Намалювавши шию, з'єднай голову з тулубом.

3. Зітри зайві лінії. Намалюй дзьоб і крило.

4. Намалюй око й частину другого крила.

Лінія пір'я

5. На шиї домалюй лінію пір'я. Потім намалюй кігтиki.

6. Домалюй лапи й жердину, на якій сидить папуга. На крилі намалюй лінію пір'я.

7. Прикрась чубчиком голову папуги. І, звичайно ж, не забудь про хвіст!

8. Залишилося тільки розмалювати папугу. Вибери найяскравіші кольори для його пір'я!

Ой, набридли ж папузі -
Грають в гру лиш його друзі.
В клітці він не залишився,
На плечі другу опустився,
Вухо дзьобом пощипав
І упевнено сказав:

«Пропоную я не грати,
А мене намалювати!
Очки, дзьоб і чубчик -
Гарний чепурунчик!
Фарби гарні підбери
І яскраві кольори.
Позувати я люблю,
Тож малюнок оціню!»

Намалюй папузі балакучого співрозмовника.

Не суній, ДІДУСЮ!

Старий Етан сидів на порозі свого дому й задумливо дивився на води ріки Ніл. Він сидів тут кожного ранку, обіду й вечора, і вся сім'я знала про цю звичку. Сини, невістки й численні внуки намагалися не турбувати голову роду в його роздумах у цей час. Усі, крім одного, наймолодшого й непосидючого – Гіля.

– Дідусю Етане, чому ти кожен день так довго сидиш і дивишся на річку? Тобі подобається Ніл? – запитав Гіль, сідаючи поряд. Він затишно влаштувався, поклав голову на коліна старому, і той почав задумливо гладити чорне кучеряве волосся внука. Гіль знав, що дідусь ніколи відразу не відповідає на запитання, тому мовчки чекав відповіді та дивився в той самий бік, що й Етан. Нарешті старий сказав:

– Ніл – велика, красива й сильна річка. Від її розливу залежить, чи буде багатим урожай у Єгипті та чи вистачить нам зерна для твоїх улюблених коржів. Однак дивлюся я не на річку, а в бік твоєї батьківщини. Твої тато, мама, брати, сестри і ти сам народилися тут, на острові Елефантина, але мої батьки та я прийшли в Єгипет з іншої країни.

– Ти розповідаєш про Юдею? Так, дідусю? – Гіль любив дідусеві розповіді й завжди уважно їх слухав.

– Так, вона розташована на північ від Єгипту, тому я завжди дивлюся саме туди. Так робив мій батько, і його батько також. Тричі на день вони молилися, дивлячись на північ, і говорили, що десь там знаходиться Єрусалим, а в ньому – храм Бога Яхве, єдиного живого Бога, Якому ми поклоняємося. Батько казав, що це був дуже гарний і величний храм, але я запам'ятав його зовсім іншим. Мені було тоді трохи більше років, ніж тобі зараз. Військо вавилонського царя Навуходоносора захопило місто. Вони пограбували та зруйнували храм, а багатьох людей забрали у вавилонський полон.

– Чому ж Бог не допоміг вам, не захистив? – здивувався Гіль.

– Дід розповідав мені, що задовго до цих подій пророк Єремія передавав усім мешканцям Юдеї та Єрусалима Божі слова. Він говорив і царю, і начальникам, і священикам, попереджав про те, що люди багато грішать, звершують обряди, але насправді не розкаюються у своїх поганих учинках. Тому вони самі на себе накликають кару. Але мало хто слухав Божого пророка. Євреям більше подобалося довіряти тим, хто переконував їх у безпеці та пропонував знайти союзника проти вавилонського царя. Вони надіялися на силу Єгипту.

– І що? Єгипет допоміг? – Гіля все більше захоплювала розповідь.

– Фараон Єгипту не міг протистояти Навуходоносору. Через пророка Бог знову попереджав про це. Якби євреї довірилися словам пророка, якби послухали його, то місто і храм не були б знищені, а Юдея просто платила б данину Навуходоносору.

– А як ми опинилися в Єгипті? – від нетерпіння і допитливості Гіль навіть перебив дідуся й одразу ж вибачився. Йому було дуже цікаво.

– Навуходоносор поставив правителем Юдеї Годолію, який був слухняний Вавилону і хотів покращити життя євреїв у нових умовах. Однак декілька змовників убили його, і євреї, злякавшись помсти Навуходоносора, вирішили втікати до Єгипту. Вони просили поради в Єремії, і я пам'ятаю, як ми 10 днів чекали його відповіді! Пророк сказав, що Бог обіцяє захистити нас і не треба втікати до Єгипту, тому що Навуходоносор прийде і туди, а там нас чекатимуть хвороби й голод. Мій батько вмовляв дідуся залишитися й довіритися Богу, але дідусь більше повірив вождям. Так ми опинилися в Єгипті.

– А Єремія?

– Народ забрав його з собою, і тут він помер. Але перед цим він багато пророкував, і все, сказане ним, збулося. Зокрема й те, що через 70 років євреї повернуться з Вавилону в Юдею. Нещодавно я дізнався, що так і сталося.

Шкода, що я вже дуже старий, а мої діти вважають Єгипет своїм домом, а то я би обов'язково повернувся на батьківщину. Можливо, коли ти станеш дорослим, то зробиш це. Головне, онучку, щоб ти запам'ятав: люди можуть помилятися, але Бог – НІКОЛИ! Довірай Йому завжди!

Бог обіцяє
захистити нас!
Не треба втікати
до Єгипту!

Розмалюй
картинку

Що ти зробиш, якщо...

Хтось довірливий,
А інший – ні,
Пройди цей тест,
Дізнайся: так чи ні!

Я хочу
відповісти на запи-
тання цього тесту, а то мама
з татом кажуть, що я часто бу-
ваю дуже довірливою.

Головне –
відповідати швидко, дов-
го не роздумуючи, адже
саме так ми найчасті-
ше чинимо!

Отже, що ти робитимеш, якщо...

1. Якщо при падінні ти поранив коліно:

- А. Закричиш.
- Б. Прикладеш подорожник.
- В. Побіжиш додому.
- Г. Оближеш ранку.

2. Якщо на тебе загарчав собака:

- А. Побіжиш «світ за очі».
- Б. Почнеш махати палкою.
- В. Завмреш на місці та скажеш: «Фу!».
- Г. Загарчиш у відповідь.

3. Надворі сутеніє, а в парку, через який ти зазвичай проходиш, не горить жоден ліхтар. Якою дорогою ти підеш?

- А. Найкоротшою.
- Б. Найцікавішою.
- В. Тією, де більше людей.
- Г. Звичною.

4. Якщо вдома немає нікого, крім тебе, а у двері настирливо дзвонять, ти...

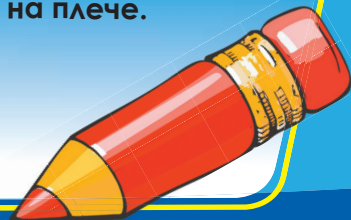
- А. Причаїшся, але подивишся у вічко.
- Б. Запитаєш: «Хто там?».
- В. Зателефонуєш батькам.
- Г. Загавкаєш, щоб подумали, що в домі є собака.

5. Якщо на прогулянці за містом тебе застала гроза, під яким деревом ти сховаєшся?

- А. Тим, що найближче.
- Б. Тим, що найвище.
- В. Краще не під деревом.
- Г. Не будеш ховатися.

6. Якщо навколо тебе літає оса і, здається, збирається сісти тобі на плече.

- А. Відженеш її.
- Б. Пристукнеш.
- В. Завмреш на місці.
- Г. Задзижчиш.

7. Якщо побачиш в автобусі залишений кимось пакет.

- А. Не чіпатимеш і скажеш водію.
- Б. Зазирнеш у нього.
- В. Запитаєш: «Хто забув?».
- Г. Візьмеш собі.

Перевір, яка буква частіше зустрічається у твоїх відповідях.

А Добре, що ти обережний, але іноді це більше схоже на лякливність. Ти легко піддаєшся паніці, а вона – поганий порадник. Спробуй кілька разів вдихнути й видихнути, перш ніж приймеш рішення. Більше довіряй собі та людям.

Б Тобі цікаво перевірити себе й інших. І хоч ти обдумуєш ситуацію, але надієшся, що все закінчиться добре. До твоєї довірливості не завадило б додати трохи обережності.

В Спочатку думати, а потім діяти – ось що головне для тебе. Ти знаєш основні правила безпеки, довіряєш їм і вмієш їх застосовувати. Молодець, так тримати!

Г Твою довірливість можна назвати легковажністю. Треба навчитися думати про можливу небезпеку, перш ніж ти щось-небудь зробиш. Дотепер тобі завжди допомагали дорослі, але так буде не завжди. Подумай про це!

8. Якщо, ідучи повз знайомий смітник, ти раптом помічаєш, що один із контейнерів стоїть незвично, під нахилом.

- А. Швидко підеш звідти.
- Б. Перевіриш на міцність.
- В. Обійдеш і скажеш дорослим.
- Г. Кинеш у нього камінь: упаде чи ні?

9. Якщо ти йдеш із грошима в магазин і тобі здається, що за тобою стежить група підлітків.

- А. Спробуєш утекти від них.
- Б. Перевіриш, помилився чи ні.
- В. Зателефонуєш додому.
- Г. Запитаєш: «Що вам треба?».

10. Якщо ти сидиш високо на дереві і гілка під тобою почала ламатися...

- А. Учинишся міцно й закричиш: «Рятуйте!».
- Б. Почнеш дивитися, куди краще впасти.
- В. Повзтимеш ближче до стовбура.
- Г. Стрибнеш не роздумуючи.

ГЕКОНИ

ІЗ СІМЕЙСТВА ЯЩІРОК

Гекони – це, звичайно, ящірки, але ящірки особливі! Так само, як і звичайні ящірки, вони люблять грітися на сонечку, а в разі небезпеки залишають частину хвоста у ворога, відрощуючи новий.

Однак таких лапок, як у гекона, немає більше ні в кого. Завдяки маленьким гребеням, що вкриті тонкими щетинками, роздивитися які можна тільки під мікроскопом, його пальці прилипають до будь-якого матеріалу. Гекони можуть легко рухатися по гладкій скляній стелі й висіти на одній лапці навіть у воді або вакуумі!

Якби люди створили матеріал з такими самими властивостями, то будь-яка дитина змогла б спробувати себе в ролі гекона!

Гекони, на відміну від ящірок, не тільки шиплять, а й можуть видавати різні звуки: писк, клацання, гавкіт і цвірінкання.

Ось цей жовтоголовий гекон з бамбукових лісів Танзанії кваканням нагадує жабу та любить засмагати.

Усі гекони вміють чудово маскуватися, але найкращий майстер камуфляжу – листохвостий гекон з Мадагаскару. Спробуй знайти його на цьому фото!

Це літаючий гекон з Малайзії – він перелітає з дерева на дерево, використовуючи перетинки зі шкіри.

Найбільший геко́н – токі. Він полює ночами, але на освітлених ділянках. Мошки летять на світло, і геко́ну залишається тільки активно відкривати рот. Він може поласувати і небезпечним скорпіоном.

Токі дуже впертий. Якщо схопить кого-небудь за палець, то триматиме міцно не менше години. Адже поспішати йому нікуди! За це їх називають «пітбулями». Щоб токі розтиснув зуби, треба капнути йому на ніс краплину оцту.

Довжина тіла токі –
34–36 см

Карликовий геко́н живе тільки в Домініканській Республіці, а коромандельський смугастий – лише в Новій Зеландії, і зустріти його майже неможливо.

Довжина тіла
16–18 см

На острові Маврикій мешкає дуже «кусючий» синьохвостий геко́н. На відміну від інших геко́нів, він не втрачає можливості вкусити кого-небудь зі своїх «побратимів».

Це котячий геко́н. Йому дали таке ім'я, тому що він любить спати, обгорнувшись хвостом. У нього немає липучих щетинок на лапках, тому для лазіння він користується кігтями та хвостом.

Азіатського домового геко́на з дому не виганяють, адже він активно їсть комарів та інших крилатих і повзучих комах. Іноді його ще називають цукровою ящіркою, тому що солодощі він також любить.

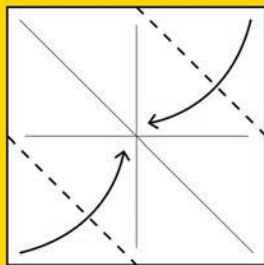
Азіатський
домовий геко́н

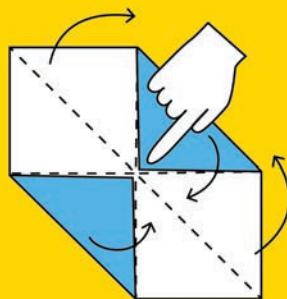
Ось такі вони, геко́ни – швидкі, вправні, гарні, дивовижні Божі створіння!

Орігамі «ВІТРИЛЬНИК»

Щоб зібрати модель старовинного вітрильника, майстрам з острова Маврикій необхідно вміння правильно читати креслення. Це орігамі «Вітрильник» складається за декілька хвилин, однак і в цій роботі головне – не поспішати й робити все за схемою складання!

3. Загни два кутки до центру, як показано на схемі.

1. Квадратний аркуш паперу поклади перед собою кольоровим боком догори. Зігни його по діагоналі.

4. Притримуючи центр, загорни протилежні краї до центру.

5. Ось такий вигляд він матиме.

6. Загни правий трикутник донизу за пунктирною лінією.

7. Тепер частину цього самого трикутника загни вверх.

8. Заправ нижню частину трикутника в «кишеньку».

9. Загни нижній кут до центру. Це буде підставкою для вітрильника.

10. Переверни вітрильник. Він готовий вирушити в «далеке плавання» по столу 😊.

Хоч кораблик із паперу
В море плавати не ходить,
Та для ігор з друзями
Ідеально він підходить.

Смаколики

Від Марійки

САЛАТ для РОЗУМНИКІВ

У грецьких горіхах є лецитин,
Яблуко дасть нам свій катехін,
Фінік додасть глюкозу з фруктозою
Й дуже корисний В5 вітамін.
Разом наш мозок вони насичають,
І всю діяльність його відновляють!

Тобі
ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- 2 яблука;
- 150 г фініків;
- 100 г грецьких горіхів;
- йогурт.

1. Два середніх яблука, не очищаючи від шкірки, наріж дрібними шматочками.

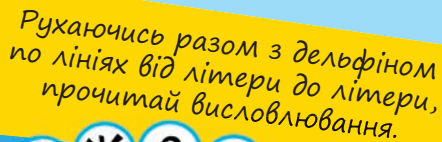
2. Фініки звільни від кісточок і так само обережно подрібни ножем.

3. Горіхи підсуши на сковорідці або в мікрохвильовій пічці та подрібни.

4. З'єднай яблука, фініки й горіхи. Додай йогурт і перемішай салат.

Щоб гарно подати салат на стіл, поклади його в маленькі тарілочкі. Зверху можеш прикрасити подрібненими горіхами й гілочкою м'яти.

СМАЧНОГО!

Розшифруй, як називається десятиногий довгохвостий рак, який мешкає в теплих морях. Для цього розв'яжи приклади й розмісти відповіді в порядку зростання.

3 + 4 = 7

7 - 3 = 0 **Г**

9 - 8 = 1

5 - 3 = 0 A

1 + 4 = 0 y

3 + 3 = 0 C

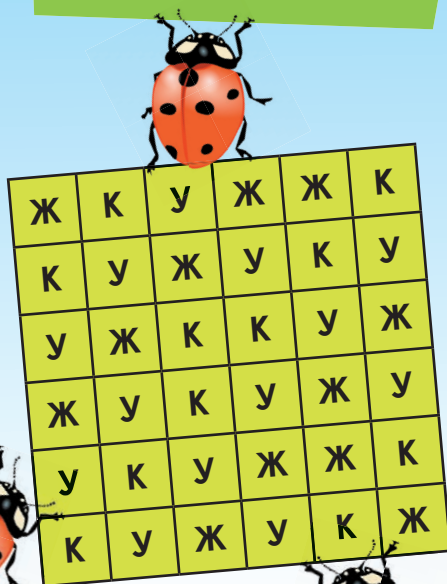
$8 - 5 = 0H$

Відповідь
запиши:

Скільки разів тут зустрічається слово «жук»? Слово може бути написане зліва направо, справа наліво, зверху вниз, знизу вгору і по діагоналі.

Перестав
літери на кожному
кольоровому полі, і ти
дізнаєшся, які з фрук-
ти я з'їла на обід.

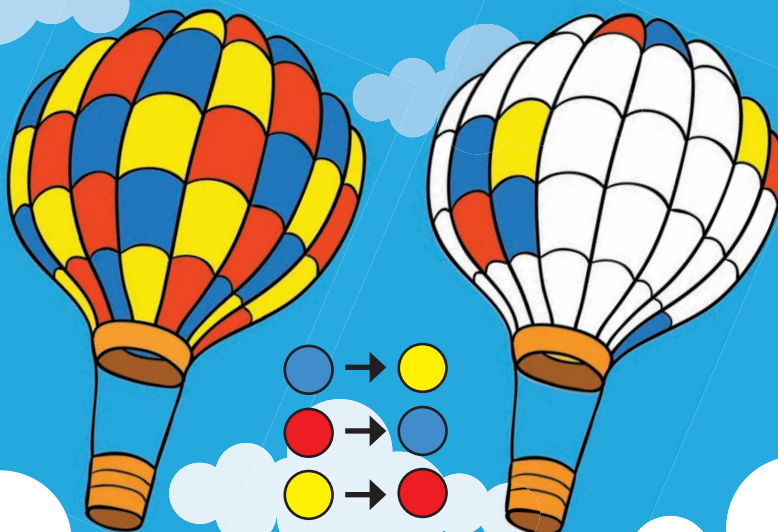

Розмалюй картинку.

- 1 -
- 2 -
- 3 -
- 4 -
- 5 -
- 6 -
- 7 -
- 8 -
- 9 -
- 10 -
- 11 -
- 12 -

Перефарбуй повітряну кулю, замінюючи кольори так, як показано на схемі. Наприклад, усі клітинки, зафарбовані синім кольором на першій кулі, треба перефарбувати в жовтий на другій кулі.

ВІДПОВІДІ:

с 22: У повітрі
недобро одо-
режність, але
багато ошогло
у мннжеродо пшб
недовірі: ладуст:
20 разів зустріча-
ється слово «жук»:
маракану, аялел-
ни, ананас.

УВАГА!

**Замовити
наші журнали
«Дружболандія» ви
можете,
написавши лист
на E-mail:
dzherelo@ukr.net,
а також зателефону-
вавши за номером
(044) 428-84-38.**

Якщо вам цікаво, чим
займаються наші ге-
рої у вільний від подо-
рожей час, то
дивіться дитячі
передачі
«Дружболандія»
на сайті:
[HTTP://WWW.NOPE.UA](http://www.nore.ua)

**Побувай
разом з нами
там, де ти не
був!**

**Тебе
очікують не-
забутні приго-
ди в пошуках
головного!**

Р
наступному
номері:

подорож у
Замбію

SKYPHONE

Журнал
для підлітків
10-15 років

**Завжди
на зв'язку!**

**Подружися
зі «Скайфоном»!**

Пристроїв чимало є на світі,
Знають їх дорослі й навіть діти.
І смартфони, і айфони...
Та надійшла пора «Скайфона»!
Стильний і доступний він,
В ньому чути правди дзвін.
До зв'язку із Небесами
Закликає нас із вами!
Вирушай в життєвий марафон
З добрим другом –
журналом «Скайфон»!

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Марія Бадардінова
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Коректура: Інна Джердж
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Художник: Ганна Рафес
Над номером працювала: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428-84-38